

Η αγάπη "ουκ ασχημονεί" (Αρχ. Σεβαστιανός Τοπάλης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Φεβρουαρίου 11, 2020

Το ανώτερο χάρισμα που πλουσιοπάροχα το δίνει σ' όλους ο Κύριος αν το ζητήσουν είναι η **αγάπη**. Κι αυτό το χάρισμα ζητά όλοι να το ζηλέψουν και να το ζητήσουν από τον Θεό. Στο 13ο κεφάλαιο της Α' προς Κορινθίους επιστολή φτιάχνει τον [ύμνο της αγάπης](#) συγκρίνοντάς την κατά πρώτον με τα άλλα χαρίσματα, περιγράφοντάς την κατά δεύτερον και αναλύοντάς την με όλα τα χρώματά της και τέλος αναδεικνύοντάς την ως **αρετή αιωνιότητος**.

Μέσα στην ανάλυση αυτή της αγάπης, σαν τα χρώματα της ίριδος όταν διαχέεται το φως, σαν το ουράνιο τόξο που απλώνεται ψηλά στον ουρανό, αναφέρει ένα χαρακτηριστικό της, ένα χρώμα της, ότι η **αγάπη "ουκ ασχημονεί"**. Τι άραγε αυτό να σημαίνει; Όταν κάποιος αγαπά δεν ντρέπεται ούτε σιχαίνεται να κάνει τις πιο ταπεινές δουλειές στον διπλανό του. Όταν αγαπά κάποιος δεν νιώθει αισχύνη, ούτε ντρέπεται όταν οι άνθρωποί του και τα παιδιά του του φέρονται άσχημα και τον ρεζιλεύουν δημόσια. Αν αγαπά πραγματικά ψάχνει την σωτηρία και την λύτρωση των άλλων και όχι το δικό του το "ρεζίλι" που υφίσταται. Όταν κάποιος αγαπά δεν νιώθει πως έχει εχθρούς που τον εκθέτουν δημόσια και ούτε νιώθει ότι κάποιος μπορεί να του κάνει κακό και να του χαλάσει την αξιοπρέπειά του αν ο ίδιος δεν το θέλει. Όταν αγαπά δεν νιώθει ποτέ ότι από κάποιον διαπομπεύεται ή αδικείται, αλλά νιώθει μεγάλη συμπάθεια και ανύσταχτη αγωνία για την σωτηρία του, χωρίς να τον ενδιαφέρει για την δική του υποτίμηση.

Πολύ όμορφα το περιγράφει ο **Ιερός Χρυσόστομος** με τον όμορφό του λυρισμό.

"Ουκ ασχημονεί. Τι άραγε τούτο να σημαίνει. Ότι δεν φουσκώνει από υπερηφάνεια για τα έργα της αγάπης του... και τόσο πολύ απέχει από το πάθος αυτό ώστε και τα χειρότερα να πάθη γι' αυτόν που αγαπά, δεν το θεωρεί ασχημοσύνη το όλο πράγμα αυτό. Και δεν είπε ότι απλά και μόνο σηκώνει την αισχύνη γενναίως, αλλά ούτε καν έχει αίσθηση της αισχύνης. Αν οι φιλοχρήματοι χάριν των χρημάτων σηκώνουν όλο

το ρεζίλι και τις ντροπές της καπηλείας των και όχι μόνο δεν κρύβονται αλλά και χαίρονται, πολύ περισσότερο αυτός που έχει μέσα του την επαινετή αυτή αγάπη, δεν αποσύρεται ούτε και παραιτείται της αγάπης του μόνο και μόνο για να ασφαλίσει τους αγαπημένους του, και όχι μόνο αυτό αλλά και όσα και να πάθει και να υποστεί απ' αυτούς δεν αισχύνεται, δεν νιώθει αδικημένος ούτε ντροπιασμένος και θλιμμένος.”

Πάνω στα λόγια αυτά έρχεται ο ιερός Πατήρ να μας μεταφέρει μια όμορφη εικόνα μέσα από την συμπεριφορά των γονέων στα παιδιά τους. Η μητρική αγάπη και η πατρική αγάπη δεν θεωρεί ντροπή να κάνει τα πάντα για την αγάπη και την βοήθεια των παιδιών του. Έτσι ο πατέρας δε θεωρεί υποτιμητικό και σιχαμερό να καθαρίσει το παιδί του από τις ακαθαρσίες και όταν κάνει εμετούς να το πλύνει, κι όταν είναι άρρωστο να το περιποιηθεί ρουφώντας ακόμη και τις μύξες του για να ανασάνει. Τα πάντα κάνει, ακόμη και τις πιο δύσκολες δουλειές, και δεν νιώθει ντροπή ούτε αισχύνη. Τα κάνει με ένα σκοπό να αναπαύσει και να περιποιηθεί το παιδί του. Η πατρική του αγάπη τίποτα δεν θεωρεί ντροπή και αισχύνη. Βλέπεις τον πατέρα και την μάνα να ταπεινώνονται τόσο πολύ και να παίζουν μαζί τους σαν ίσος με ίσον και να αφήνει να τους νικήσουν για να χαρούν. Επίσης βλέπεις του πατέρες να ταπεινώνονται και ψελλίζουν στην ανάγνωση μαζί τους σαν μωρά παιδιά για να τους μάθουν να διαβάζουν. Και κανείς δεν τους κατηγορεί και οι ίδιοι δεν ντρέπονται στην ταπείνωση αυτή όσο μορφωμένοι κι αν είναι, αλλ' αντιθέτως νιώθουν χαρά και ικανοποίηση. Και όταν τα παιδιά τους πέσουν σε αμαρτίες και παραβατικότητες δεν νιώθουν ντροπή και όνειδος γι' αυτά, ούτε και τα κατακεραυνώνουν διότι τους ρεζίλεψαν στο σχολείο και στους δασκάλους και στην κοινωνία, αλλά σκύβουν ταπεινά με σκοπό πως να τους περιθάλψουν και να τους οδηγήσουν στην μετάνοια και την διόρθωση. Δεν τα αμνηστεύουν στα λάθη τους ούτε ωραιοποιούν τις αμαρτίες των, ούτε και τις δικαιολογούν πως είναι παιδιά, αλλά τα σκεπάζουν με την αγάπη τους σαν με χρυσές φτερούγες και τα βοηθούν να κατανοήσουν να αποδεχτούν το λάθος και να μετανοήσουν γνωρίζοντας την μεγάλη αγάπη του Θεού. Όνειδος και θλίψη γι' αυτούς δεν είναι το ρεζίλι και η διαπόμπευση της κοινωνίας, αλλά το να μείνουν τα παιδιά τους πεσμένα και μέσα στην αμαρτία και να χάσουν την σωτηρία τους.

Η αγάπη "ουκ ασχημονεί", δεν χάνει την χαρά της, και στις πιο δύσκολες στιγμές υπηρετεί την σωτηρία των άλλων, ούτε και απελπίζεται, ρίχνοντας άγκυρα ελπίδος στον ουρανό. Και **η αγάπη του καθενός απέναντι στους αδελφούς δεν θεωρεί τίποτα ντροπή χάριν της σωτηρίας των.** Αυτή η αγάπη αρκεί να είναι **“εν αληθεία”**, με καθαρότητα και πίστη και **όχι παρακινούμενη από πάθη και βρώμικες επιθυμίες, διότι τότε δεν θα είναι αγάπη αλλά απάτη.**

"Η γὰρ ἀγάπη οὐκ ἀσχημονεῖ". Γι' αυτό και οι πατέρες, ακόμη κι αν είναι απ' όλους πιο διαβασμένοι και φιλοσοφώτεροι και ρητορικώτεροι, δεν ντρέπονται να ψελλίζουν μαζί με τα παιδιά τους μιλώντας και διαβάζοντας παιδιάστικά• και κανείς που τους βλέπει δεν τους κατηγοράει, αλλά το θεωρεί καλό και σωστό φέριμο και μάλιστα ευχής άξιον. Κι αν πέσουν σε λάθη και γίνουν κακά παιδιά, πάλι μένουν αμετακίνητα κοντά τους διορθώνοντάς τους, δίνοντας μεγάλη επιμέλεια για την διόρθωσή τους, κάνοντας υπομονή στην όλη αντίδρασή τους και στους ονειδισμούς των και στα "βρισίδια" τους, και όλα αυτά χωρίς να αισχύνονται για τα παιδιά τους αυτά. Η αγάπη δεν ασχημονεί, αλλά σαν με χρυσές φτερούγες συγκαλύπτει όλα τα αμαρτήματα των αγαπημένων.